

אמר עזמור...

(סוף מעמוד ב')

דתם, עבודת-הקדש; לקיים את המצוה: זה עומד בקרובכם, זה נושא אלומותיו וזה מכסה את הסוכה הכשרה והדחכה, עפ"י מידת הבוכארים, והכל „לכאבוד יום-טוב, ולכאבוד הסוכה...“

אתר מצוה!

היננו דאמרי אינשי:

יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה לו „כפטיר“ בתקיעה אחת — והכותל המעויב יוכיח!

כונתי, כמובן, לאותו ריכזיניסט'ל הצעיר, שכתת את רגליו כת"א לעיה"ק ובא בראש ה„בטל-יון“ שלו ביום-הקודש אל הכותל המערבי, וכשעת הדוח, כשקרא הקהל בקול רם ג' פעמים: „לשנה הבאה בירושלים!“ נתז הבחור את ידו לתוך כ"י סג, הוציא את „בלרזינו“ והגיש אל פיו: טריטור כו... והנה, בעוונותינו הרבים, קסרג השטן והז ביאו את הבחור דגן עם שופרו, אחר כבוד ישר ל„חד גדיא“ ורק בזכותו של אותו פקיד שמן וטוב, יצא להפטי עד יום הדין...“

ולו הייתי אני תקיף ובעל-ידעה ב„מפקדה העליונה אשר בים וביבשה“, הייתי דורש לרשם את הגבור הלאומי, את ה„בעל-תקיעה“ שלנו באותיות זהב בספר-הזכרונות של הברית בזו הלשון: כמשה עד משה לא קם כמשה ניומן שקדש את שם הלאום ברכים ותקע בשופר, כאבר תינו בוויחה כדי ל„כבש“ את ירושלים בתקיעה אחת!

ממו שאמרו חז"ל:

הכל תלוי במזל ואפילו תקיעה קטנה של שופר.

שענו בנפשכם: הן זו היתה לא תקיעה-

גדולה כנוסח אשכנז ולא תרועה-גדולה. כנוסח ספרד אלא תקיעה-קטועא או „נסיון“ של תקיעה, לא מדאוריתא ולא מדרבנן כמו בראת"ש אלא כנחג גרידא, לא משופרו של משיח או להבדיל משופרו של בחור מת"א, שנקנה בשבת, ובכל זאת — תקיעה קטנה זו בלבלה את השטן, בלבלה את השמש והקצין ובלבלה גם את הועד-הלאומי ואגודת ישראל, וקול „השופר“ הזה הולך וחוק...“

הן יודעים אתם את דרכה של א"י: „עטי" שה" קטנה הניתנת כאן נשמעת בלונדון ובאמריקה בקול התותח בן 42, ותקיעה-קטנה זו קולה הולך מקצה העולם ועד קצהו.

היתקע בשופר והעם לא יחד: לא רק עם ישראל כי אם גם עם נשמעאל ועשרת השבטים, והעיקר היא חתיכת ה„עבודה“ שלאחר התקיעות, הרב אורנשטיין אמר: „ואנחנו כורעים וכשתחווים על פני הארץ“, והבריונים אמרו: „וכך היה ימנה: אהג ואחת, אחת ושתיים, עד גבירא, לא למעלה ולא למטה, אלא כמצליף...“ עד שנפתחו שערי החמים, וניצל מידם... ולסוף, שמעתי על החזן מ„הטמפל“ ברוחמה עובדת אשר לא רוחמה.

ביום-כפורים זה לאחר „יזכר“ סרב החזן בהחלט להזכיר את נשמות „הללי אב" וד"ר הרצל, ורק לאחר דרישת המתפללים, חמק עבר מן התיבה ושלח את תלמידו הצעיר במקומו...“ ולא עוד אלא שאחר נעילה בקש הקהל לשיר את „התקוה“, כנהוג, ברח החזן לפני „לא אבדה תקותנו“.

עצתי אמונה לגבאי „שירת ישראל“ להדק היטב את ה„סטנדרס“ אל הקרקע ואת הפמוטים אל המיר בליף שמהת-תורה, בשעה שהמתפללים ויחוד ה„שקצים“ שבהם יבקשו מהחזן לשיר את „התקוה“ — וינכח לעשות „ויברח“ — והמבין

יבין...